

Arrest

**nr. 39 394 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, biedt zich samen met CBDM van Nederlandse nationaliteit, op 23 mei 2008 aan bij de stad Sint-Niklaas met het oog op een voorgenomen huwelijk.

1.2 Op 30 mei 2008 dient mevrouw CBDM voor zichzelf en haar twee kinderen een aanvraag tot vestiging in.

1.3 Op 3 juni 2008 deelt het parket van de procureur des Konings mee dat een onderzoek is geopend wegens een eventueel schijnhuwelijk. Op 2 juli 2008 deelt het parket mee dat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een schijnhuwelijk.

1.4 De aanvragen tot vestiging worden zonder voorwerp verklaard en mevrouw CBDM dient op 8 juli 2008 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Voor de kinderen wordt een aanvraag van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn ingediend.

1.5 Op 2 augustus 2008 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw CBDM.

1.6 Op 25 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevrouw CBDM.

1.7 Op 25 september 2008 doet mevrouw CBDM afstand van de aanvragen van 8 juli 2008 voor zichzelf en haar kinderen en dient ze een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving, deze keer als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ook voor de kinderen wordt die dag een nieuwe aanvraag ingediend.

1.8 Op 17 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van mevrouw CBDM. Er wordt haar een bijkomende termijn van één maand toegestaan om de vereiste bewijzen voor te leggen. Ten opzichte van de twee kinderen worden op 20 februari 2009 beslissingen genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9 Op 17 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van mevrouw CBDM de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht op 20 mei 2009. Op 11 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de twee kinderen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden samen met een bevel tot terugbrenging van de twee kinderen ter kennis gebracht op 20 mei 2009.

1.10 Op 11 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11 Op 5 juni 2009 dient mevrouw CBDM een aanvraag in van een verklaring van inschrijving. Zij legt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, een werkgeversattest en loonfiches voor. Haar recht op verblijf wordt erkend en zij ontvangt een verklaring van inschrijving op 5 juni 2009. Op dezelfde datum wordt voor de twee kinderen een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend. Ook verzoeker dient die dag een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12 Op 8 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van mevrouw CBDM de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13 Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de kinderen beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan mevrouw CBDM worden tevens op 15 oktober 2009 bevelen tot terugbrenging afgegeven voor haar twee kinderen.

1.14 Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing wordt op 12 november 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 05.06.2009 door A.D. (...), van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: op 08.10.2009 werd het verblijf van de Nederlandse echtgenote ingetrokken . Bijgevolg wordt het verblijf van betrokkene geweigerd."*

1.15 Op 23 oktober 2009 dient mevrouw CBDM een beroep in tegen de beslissingen van 8 en 9 oktober 2009, met name de beslissingen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met, respectievelijk zonder bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van haarzelf en haar twee kinderen, evenals tegen de twee bevelen tot terugbrenging.

1.16 Op 18 december 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 36 255.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2 In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werden doordat verweerder zonder meer de beslissing tot weigering van verblijf neemt op grond van de intrekking van het verblijf van zijn Nederlandse echtgenote, terwijl deze intrekking van het verblijf van zijn echtgenote tegen alle redelijkheid in is gebeurd, zodat ook de bestreden weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst erop dat bij het nemen van de beslissing er de verplichting is om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen. Derhalve diende verweerder rekening te houden met de situatie waarin (de echtgenote van) verzoeker tijdelijk verkeerde. Verzoeker betoogt dat het aan alle redelijkheid voorbij ging om het verblijfsrecht van zijn echtgenote louter op grond van het verlies van haar werk in te trekken, terwijl haar situatie veel complexer was en oorsprong vond in de afwezigheid van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat het bovendien onzeker was of hij nog wel terug naar België mocht komen, nu er nog geen beslissing was genomen omtrent zijn aanvraag van verblijf als familielid van een burger van de Unie. Ook een uitwijzing naar Turkije vanuit Nederland was reëel, aangezien hij ook asiel had aangevraagd in Nederland, dat werd afgewezen. Het geheel van de omstandigheden heeft geleid tot de ernstige depressie waarin zijn echtgenote vertoefde waardoor zij zelfs niet meer kon gaan werken. Daar zij alleen stond met haar twee kinderen en huur diende te betalen diende zij bijstand te vragen aan het OCMW. Verzoeker wijst er echter op dat zijn echtgenote aan de betere hand is dankzij zijn terugkeer en de psychologische begeleiding die zij nog steeds krijgt. Ook haar werkhervatting op 9 november 2009 verliep goed. Verzoeker stelt dat verweerder bij de intrekking van het verblijf van zijn echtgenote geen rekening heeft gehouden met het medisch attest van 1 oktober 2009. Verzoekers echtgenote bevond zich dan ook in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij dit ook al heeft aangehaald in de nog hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 46 875). Verzoeker concludeert dat gelet op het kennelijk onredelijk karakter van de intrekking van het verblijf van zijn echtgenote, ook de weigeringsbeslissing van verzoeker kennelijk onredelijk is.

2.3 De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Verzoeker vroeg een verblijf aan op grond van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn echtgenote die bij verzoekers aanvraag over een verblijfsrecht beschikte als burger van de Unie. Het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote werd echter ingetrokken op 8 oktober 2009. Bijgevolg wordt het verblijf van verzoeker geweigerd, met als motivering de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote. Verzoeker argumenteert dat deze intrekking kennelijk onredelijk was en bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in zijn hoofde kennelijk onredelijk was.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 18 december 2009 bij arrest nr. 36 255 het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote, met bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen. Zo oordeelde de Raad ondermeer dat de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote geen schending betreft van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet noch van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht noch een manifeste beoordelingsfout betrof. Verzoeker stelt overigens in zijn repliekmemoirie zelf vast dat de Raad in haar arrest van 18 december 2009 oordeelde dat het redelijkheidsbeginsel in casu niet was geschonden zodat verzoeker zich dient neer te leggen bij de beslissing van de Raad op dit punt.

Gelet op het feit dat reeds werd geoordeeld dat de intrekking van het verblijf van verzoekers echtgenote rechtmatig werd ingetrokken, is ook de bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze genomen. De persoon in functie van wie het verblijfsrecht werd aangevraagd is namelijk zelf niet langer gerechtigd om in het Belgische Rijk te verblijven. Een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden doordat verweerder voorhoudt haar beslissing tot weigering van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5 juni 2009 werd aangevraagd, te hebben genomen op 9 oktober 2009, doch de kennisgeving ervan gebeurde slechts op 12 november 2009. Verzoeker kan dan ook geenszins controleren of aan de termijn van artikel 52, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) werd voldaan.

Verzoeker citeert artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en wijst op de termijn van 5 maanden die de staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft voor het nemen van een beslissing, wanneer alle documenten werden overgemaakt bij de aanvraag. Verzoeker betoogt dat het voor hem onmogelijk is om na te gaan of verweerder binnen de in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit gestelde termijn een beslissing heeft genomen omtrent zijn aanvraag van 5 juni 2009. De bestreden beslissing vermeldde weliswaar de datum van 9 oktober 2009, doch deze werd hem slechts op 12 november 2009 ter kennis gebracht niettegenstaande hij zich reeds op 23 oktober 2009 bij zijn echtgenote in Sint-Niklaas bevond. Verzoeker stelt dat het geenszins aannemelijk is dat de beslissing reeds genomen zou zijn op 9 oktober 2009 en men meer dan één maand zou hebben gewacht voor de betekening. Het moet dan ook worden aangenomen dat verwerende partij haar beslissing niet tijdig en derhalve niet met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers evenzeer in dat binnen de wettelijke termijn aan besluitvorming wordt gedaan. Het wordt algemeen aangenomen dat de beginselen van behoorlijk bestuur het verlies aan rechtszekerheid dienen te compenseren en dan ook te allen tijde nauwgezet moeten worden gevolgd. Zij zijn immers de garantie voor een redelijk bestuur, waarbij de bestuurlijke vrijheid moet worden uitgeoefend binnen de grenzen van de wettelijkheid, hetgeen thans geenszins door verzoeker kan worden gecontroleerd. In casu dient het stilzitten van het bestuur dan ook gesanctioneerd te worden op grond van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kon er overigens van uitgaan, aangezien de termijn van vijf maanden voorbij was, dat hij ten gevolge van een administratieve fout, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 zou verkrijgen. Verweerder heeft het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens het redelijkheidsbeginsel geschonden. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker vast dat verweerder hierover met geen woord rept in zijn nota.

2.5 Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissingen zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekers echtgenote als hun twee kinderen werden genomen op 8 en 9 oktober 2009. Deze werden overgemaakt aan de gemeente ter betekening. Op 13 oktober 2009 werden de beslissingen betekend en werden de ondertekende exemplaren terug overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, evenwel met de mededeling dat “*de beslissing van dhr. A. (...) kon niet betekend worden, aangezien hij wordt vastgehouden in Nederland.*” De bestreden beslissing werd op 12 november 2009, aldus één maand later, betekend. De raad wijst erop dat het niet abnormaal lang is wanneer een beslissing pas een maand later wordt betekend. Tevens blijkt uit het administratief dossier een duidelijke reden waarom de bestreden beslissing niet samen met de andere drie beslissingen werd betekend op 13 oktober 2009, met name omdat verzoeker op 13 oktober 2009 nog in Nederland werd vastgehouden. Verzoeker geeft

zelf aan pas op 23 oktober 2009 zijn echtgenote in België te hebben vervoegd. De beslissing werd aldus drie weken na zijn aankomst in België aan verzoeker betekend. Dit is geen abnormaal lange termijn. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich eerder zou hebben aangeboden ten einde kennis te nemen van zijn bestreden beslissing of te laten weten dat hij opnieuw in België verbleef. Verzoeker beschuldigt verweerder van het vervalsen van de datum op de bestreden beslissing, maar brengt hiervoor geen enkele vorm van bewijs bij. Verzoeker verdenkt verweerder van het vervalsen van de datum louter op basis van het gegeven dat de bestreden beslissing pas een maand later werd betekend. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn beschuldigingen die, zoals blijkt uit het administratief dossier, volledig uit de lucht gegrepen zijn.

De bestreden beslissing werd wel degelijk op 9 oktober 2009 genomen en op 12 november 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht. Aangezien de aanvraag werd ingediend op 5 juni 2009, had het bestuur tot 5 november 2009 de tijd voor het nemen van een beslissing. Er is dan ook geen sprake van het overschrijden van de termijn of een schending van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- of redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers tweede onderdeel van het eerste middel mist feitelijke grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), doordat de uitvoering van de beslissing een miskenning zou uitmaken van het recht op eerbieding en van het recht op een familie- en gezinsleven en het recht op privé-leven.

Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote thans een procedure hangende heeft op grond waarvan zij de vernietiging vordert van haar beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker woont tot op heden samen met zijn echtgenote en hun twee kinderen. Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl zijn echtgenote en kinderen nog in België zijn, gelet op hun procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald van de eerbieding van het recht op familie- en gezinsleven. De inmenging in het gezinsleven moet ook nodig zijn in een democratische samenleving, wat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en meer in het bijzonder evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995). Verzoeker stelt dat hoewel het EVRM geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waarvan zij de nationaliteit niet bezitten, zijn de staten toch gehouden rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijke gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé – en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is in deze omstandigheid onmenselijk en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken. Het zou immers onverantwoord zijn om verzoeker te verplichten het land te verlaten naar Turkije (in Nederland kan hij immers niet binnen), terwijl zijn echtgenote en kinderen in België verblijven en geen enkele band hebben met Turkije. Men kan van hen dan ook bezwaarlijk verwachten dat zij verzoeker zouden volgen naar Turkije.

2.7 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de

bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag daar hij ervan uitgaat dat de procedure van zijn echtgenote nog hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vernietiging van de bestreden beslissing zal worden toegekend. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat het verzoek van zijn echtgenote werd verworpen bij arrest nr. 36 255 van 18 december 2009. Bijgevolg dienen ook zijn echtgenote en hun twee kinderen het Belgische grondgebied te verlaten. Er is dan ook geen sprake van een scheiding van het gezin daar zowel ten aanzien van verzoeker als zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en ten aanzien van de kinderen heeft zijn echtgenote het bevel tot terugbrenging gekregen. Zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Indien verzoeker van mening is zoals hij in zijn eerste middel lijkt aan te geven, dat zijn echtgenote opnieuw in aanmerking komt voor een verblijfstitel daar zij opnieuw werkt, dan kan zijn echtgenote een nieuwe aanvraag indienen voor het bekomen van een verblijfstitel als EU-onderdaan en kan verzoeker opnieuw in functie van zijn echtgenote het verblijf aanvragen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN